

saadanne Adresser. Da dette nu ikke er steet denne Gang, vil jeg foreslaae, at det steer efter Indbringelsen, at man gjør et Forsøg paa efter denne at tilveiebringe fuldstændig Enighed mellem de forskjellige politiske Grupper, som findes i Salen. Hvorvidt dette Forsøg vil fremmes ved Forsættelsen af denne Forhandling, anseer jeg ganske vist for tvivlsomt, thi man kan jo vistnok tale sig nærmere til hinanden, men man kan sandelig ogsaa tale sig længere bort fra hinanden, og vort Fædrelands uslykkelige Forhold gjøre, at en politisk Discussion ikke for Øieblikket kan føres med fuld Frihed og fuld Kraft; thi man maa være bange for at give vore indre Modstandere Anledning til Glæde og vore hvide Fjender Leilighed til nye Plagerier og nye Udflugter. Der kan gives Tider, paa hvilke det kan være rigtigt at tale saa høit og stærkt som muligt, og at Saamange som muligt tale; men der er ogsaa andre Tider, hvor man maa finde det rigtigt at være saa lavmælet og taus som muligt, og jeg troer, at det for Øieblikket er en saadan Tid. Jeg skulde derfor ønske at faae denne Adresses Forhandling forlagt fra Salen til et større Udvalg, og tillader mig som Følge heraf at foreslaae, at denne første Behandling afbrydes, og Adressen henvises til et Udvalg. Skulde dette Forslag falde igjennem, vil jeg dog henstille til de ærede Medlemmer at afkorte denne første Behandling saa meget som muligt, og jeg skal da, efterat den er endt, gjentage mit Forslag om et Udvalg.

Formanden: Jeg veed ikke, om jeg forstod det ærede Medlem rigtig, at han gjorde Forslag til at standse første Behandling og henviser Sagen til et Udvalg. (Floug: Jo!) Dette Spørgsmaal foreligger altsaa nu til Forhandling.

B. Christensen: I det jeg griber Leiligheden til at takke for den Understøttelse, som den ærede sidste Taler i Realiteten har givet det Forslag, der foreligger, vil jeg strax bemærke, at de Forhandlinger, hvortil han har sigtet, og det Udvalg, som han nu har foreslaaet, naturligviis ikke have undgaaet vor Overveielse og Drøftelse tidligere. Vi have

imidlertid troet, at Affattelsen af vort Forslag forsaavidt var lykkes os, at der ikke lettelig kunde være Tale om andre Indbringer end saadanne, som med megen Værd kunde bringes tilstede ved Forslag i Salen uden Udvalgs Medsættelse, og jeg maa tilstaae, at det har forekommet os, at det egentlig foreliggende Spørgsmaal idetmindste var saa klart, om man vil, saa simpelt, at der var liden eller ingen Sandsynlighed for, at Stillingen vilde blive stort anderledes ved Forhandlinger i Udvalg, end den vil blive ved en Forhandling her i Salen. Den ærede sidste Taler har med den Velvillie, hvormed han har ytret sig, ligesom udtalt, at de forskjellige liberale Grupper ogsaa her i Salen skulde søges forenede om Forslaget, og han har troet, at det vilde stee ved at overgive Forslaget til et Udvalg. Jeg maa tilstaae, at flere af Forslagsstillerne, saaledes som jeg selv, vare af den Formening, at vi vanskeligt ved et Udvalgs Medsættelse vilde vinde endog blot et eneste Medlem mere, men jeg maa derhos tillade mig at bemærke, at jeg troer, at netop med Hensyn til det Spørgsmaal, som ogsaa den sidste ærede Taler med Rette har tillagt den allerstørste Vægt, nemlig Ophøielsen af Grundloven af 1849 i dens uforandrede Skikkelse til Rigsgrundlov, har det sin store Betydning og sit store Værd baade for Regjering og Folk, at det viser sig, hvorvidt der er Majoritet eller Minoritet herfor, og hvorledes Stemmningen i Folket stiller sig med Hensyn til dette Spørgsmaal. Den sidste ærede Taler vil med mig være enig om en Sandhed, vi ikke noksom kunne indprente os i denne ikke blot sørgelige, men ogsaa forunderlige Tid, den Sandhed, at det danske Folk er repræsenteret her i Rigsdagen. Et Votum af Rigsdagen med Hensyn til dette Spørgsmaal vil have sin overmaade store Betydning for en velvillig Regjering, for Folket og selv for Ulandet. Jeg maa sige, at, er Tallet paa Modstanderne af en uforandret Gjenophvielse af Grundloven af 1849 til Rigs Grundlov saa betydeligt, og er deres Vægt saa stor, som jeg af og til hører, saa er jeg i den Grad en Ven af Sandheden, at jeg ogsaa i dette Tilfælde troer, at det er godt og derfor ogsaa klogt, at Sandheden kommer frem; men jeg kan ikke ville